ಎಪಿಸೋಡ್‌ನಿಂದಾಗಿ ಅವರು ಇನ್ನಷ್ಟು ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇದೇ ತರಹ ಸಂಜಯ್ ಅವರು ಹೊರಡುವ ಮೊದಲು ನೀವು ಒಂದು 'ಥೀಮ್' ಮಾಡಬೇಕು. ಹೊರಗಿನ ಪ್ರಪಂಚ ಸೀತಾಪುರದ ಬಗ್ಗೆ ದಿನವೂ ಕುತೂಹಲಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನೀವು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ... ನಿಮಗೆ ಬಿಟ್ಟದ್ದು...' ಅಂದಳು ನವ್ಯ. ಪ್ರಭಾಕರನಿಗೆ ಇದು ಸರಿ ಎಂದು ತೋರಿತು. ಯಾವ 'ಥೀಮ್' ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಲು ಶುರುಮಾಡಿದ.

ಹತ್ತು

ನೋಡನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಆದಿತ್ಯವಾರ ಬಂದೇ ಬಿಡ್ತು. ಅದು ಕಾಟೇಜ್‌ಗೆ ಎರಡು ಗುಂಪುಗಳು ಬರುವ ದಿನವಾಗಿತ್ತು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, 'ಒಂದು ಹಳ್ಳಿ ಎರಡು ತಿಂಗಳು' ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಕೊನೆಯ ವಾರವೂ ಹೌದು!

ಬೆಳಗ್ಗೆ ಉಪಾಹಾರ ಮುಗಿಸಿ ಸಂಜಯ್ ಹೊರಟು ನಿಂತ.

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಶಾಲು ಹೆಗಲಿಗೇರಿಸಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದರು. ಸಂಜಯನನ್ನು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಕರೆದು, ಅವನ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕಿ 'ಅಲ್ಲ ಸಂಜಯ್, ನೀನು ಬಂದು ಎರಡು ತಿಂಗಳು ಆಗುತ್ತಾ ಬಂತಲ್ಲವೇ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಸಂಜಯ್ 'ಹೌದು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ' ಅಂದ

'ನಿನ್ನ ಸರ್ಪಸುತ್ತು ಮತ್ತೆ ಮರುಕಳಿಸಿಲ್ಲ ತಾನೇ?' ಎಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು.

'ಇಲ್ಲ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ, ನಿಮ್ಮ ಔಷಧದಿಂದ ಅದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಗುಣಮುಖವಾದ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ' ಎಂದ ಸಂಜಯ್.

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು 'ಹೌದಲ್ಲ?' ಎಂದು ಮುಗುಳ್ನಕ್ಕು, 'ಆದರೆ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಒಂದು ಕೆಲಸ ನೀನು ಮಾಡಿದ ಹಾಗಿಲ್ಲ ಸಂಜಯ್' ಅಂದರು.

'ಏನು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ?' ಸಂಜಯ್ ಕುತೂಹಲ ತೋರಿದ.

'ನಾನು ಸರ್ಪದ ಬನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನೀನು ಒಂದು ಪೂಜೆ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದೆನಲ್ಲ? ನೀನು ಮರೆತೇಬಿಟ್ಟ ಹಾಗಿದೆಯಲ್ಲ?' ಅಂದರು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು.

ಸಂಜಯ್ 'ಓ, ಅದಾ, ಹೌದು ನನಗೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಮರೆತೇ ಹೋಗಿದೆ. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ ಕ್ಷಮಿಸಿ. ಈ ವಾರ ತುಂಬಾ ಬ್ಯುಸಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಹೊರಗಿನಿಂದ ಜನ ಬರ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಾರದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ' ಅಂದ.

'ನೋಡು ಸಂಜಯ್, ನಮ್ಮ ಔಷಧವೇ ಹೀಗೆ. ನಿನ್ನ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಾಗಿ ನಾನು ಒಂದು ಮಂತ್ರಿಸಿದ ಬೈಹುಲ್ಲು ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದೆ ತಾನೇ? ಅದು ಸರ್ಪದ ಪ್ರತಿಬಂಧ. ಅದು ಕಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಹಾವಿನ ಯಾವ ದೋಷವೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಪಬಂಧನ ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಸರ್ಪವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಂಧ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿಸುವ ವಿಧಾನವಿದೆ. ನೀನು ಪೂಜೆ ಮಾಡಿಸದಿದ್ದರೆ ಆ ದೋಷ ನನಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಸರ್ಪಗಳು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಮುನಿದು ನನಗೇ ಗುಣವಾಗದಂಥ ಕಾಯಿಲೆ ಬರಬಹುದು' ಅಂದರು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು.

'ಕ್ಷಮಿಸಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ, ಈ ವಾರದ ಕೊನೆಗೆ ಖಂಡಿತ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಿಮಗೆ ನನ್ನಿಂದಾಗಿ ದೋಷ ಬರುವುದು ಬೇಡ!' ಅಂದ ಸಂಜಯ್.

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತಲೆ ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿ, 'ಹ್ಞೂಂ' ಎಂದರು.

ಸಂಜಯ್ 'ನಾನು ಶೆಟ್ಟರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರ್ತೇನೆ' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಶೆಟ್ಟರ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟ.

ಇತ್ತ ಪ್ರವಾಸಿಗಳನ್ನು ಎದುರುಗೊಳ್ಳಲು ಇಡೀ ಸೀತಾಪುರವೇ ಕಾದುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಜನರು ಆಗಲೇ ಸೀತಾಪುರದ ಕಾಡಿನ ದಾರಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸರಿ ಮಾಡಿ ಅತಿಥಿಗಳು ಬರಲು ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಕೆಲವು ಜನ ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿ ಸವಣೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಾದು ನಿಂತರೆ ಕೆಲವರು ದೇವಸ್ಥಾನದ ಹತ್ತಿರ ಕಾದು ನಿಂತಿದ್ದರು.

ಕೊನೆಗೂ ಪ್ರವಾಸಿಗಳು ಊರಿಗೆ ಬಂದರು. ಅವರಿಗೆ ಮಾಲೆ–ತಿಲಕ ಹಾಕಿ ಸ್ವಾಗತಿಸಲಾಯ್ತು. ಅವರನ್ನು ಕಾಟೇಜ್‌ಗೆ ಕರಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವರ ಕೈಯಿಂದ ಅದರ ಉದ್ಘಾಟನೆ ಮಾಡಿಸಲಾಯಿತು. ಇಡೀ ಊರು ಇದು ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಗೃಹಪ್ರವೇಶವೋ ಎಂಬಂತೆ ಸಂಭ್ರಮಿಸಿತು.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಬಾಬಣ್ಣ ಪ್ರವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಸೀತಾಪುರದ ವಿಶೇಷ ಊಟ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದರು. ನಡುವೆ ಪ್ರಭಾಕರನು ಊರ ಪ್ರಮುಖರನ್ನು ಆಸಕ್ತರನ್ನು ಪ್ರವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸುತ್ತ ಅವರನ್ನು ಸೀತಾಪುರದುದ್ದಕ್ಕೂ ಕರೆದೊಯ್ದ. ಪ್ರವಾಸಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಫ್ಯಾಮಿಲಿಗೆ ಸೀತಾಪುರದ ಜನರ ಊಟ, ಹಾಡು, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಇಷ್ಟವಾದರೆ, ಅವರಲ್ಲಿದ್ದ ಹುಡುಗರ ಗುಂಪಿಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ತವಕ. ಅವರು ಊರ ಹುಡುಗರ ಜೊತೆ ಸೇರಿ ಸೀತಾಪುರದ ಕಾಡಿಗೆ ನಡೆದರು. ಅವರು ಕಾಡಿನೊಳಗಿಂದ ಮರಳುವಾಗ ಕತ್ತಲಾಗಿತ್ತು. ಹುಡುಗರ ಗುಂಪಿನ ಮುಖ್ಯಸ್ಥ ಬಾಬಣ್ಣನನ್ನು ಬದಿಗೆ ಕರೆದು ತನಗೆ ಕಾಡಿನ ಕೋಳಿಯ ಸಾಂಬಾರ್ ತಿನ್ನಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ಇದೆ ಎಂದ. ಅದನ್ನು ಸಿದ್ಧ ಮಾಡಿಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂದೂ ಕೇಳಿದ.

ಬಾಬಣ್ಣನಿಗೆ ಏನು ಹೇಳಬೇಕೋ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸಾಂಬಾರ್ ಏನೋ ಮಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ರಾತ್ರಿ ಕಾಡು ಕೋಳಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯುವುದು ಹೇಗೆ ಎನ್ನುತ್ತಾ ತಲೆತುರಿಸಿದ. ಆಗ ಹುಡುಗರ ಮುಖ್ಯಸ್ಥ ತಾನು ಬೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ನಿಪುಣನೆಂದೂ ತನಗೊಂದು ನಾಡ ಕೋವಿ ಒದಗಿಸಿದರೆ ನಾಳೆ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಕಾಡಿನ ಬದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೋಳಿಗೆ ಗುಂಡು ಹೊಡೆದು ತರುವುದಾಗಿಯೂ ಹೇಳಿದ.

ಬಾಬಣ್ಣ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಾಬರಿಯಾದ. ಇವನಿಗೆ ಈ ರಾತ್ರಿ ನಾಡಕೋವಿ ಎಲ್ಲಿಂದ ತರಲಿ ಅಂತ ಆಲೋಚಿಸಿದ. ಇವರು ಊರಿಗೆ ಮೊದಲಿಗೆ ಬಂದವರು. ಅವರಿಗೆ ಇಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ ಅಂದುಕೊಂಡು 'ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ಹೊರಬಿದ್ದ.

ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸುತ್ತಿ ಒಂದು ಕೋವಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದ. ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿದ.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಸೂರ್ಯ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ. ಅವನ ಹೊಂಗಿರಣಗಳು ಸೀತಾಪುರದ ಗುಡ್ಡಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಅದು ಹಸಿರಿಗೆ ಬಂಗಾರದ ಕೊಡೆ ಹಿಡಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಕಾಡು ಕೋಳಿಗಳು ಪೊದರುಗಳಿಂದ ಹೊರಬಂದು 'ಕೋ ಕ್ಕೋ ಕ್ಕೋ' ಎನ್ನಲು ಮುಂದಾಗಿದ್ದವು. ಒಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸೀತಾಪುರದ ಗುಡ್ಡದ ಕಡೆಯಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಗುಂಡಿನ ಶಬ್ದ ಬಂತು. ಮರಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಹಕ್ಕಿಗಳು ಹೆದರಿ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಜಿಗಿದವು. ಊರ ಹಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ದನಗಳು ನಿಂತಲ್ಲೇ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದವು. ಕೆಲವರು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಂದು ಗುಡ್ಡದ ಕಡೆ ಏನು ಶಬ್ದ ಬಂತು ಅಂತ ನೋಡತೊಡಗಿದರು. ಬಾಬಣ್ಣನೊಬ್ಬನನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಯಾರಿಗೂ ಅದು ಏನು ಎಂದು ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಾಬಣ್ಣ ತಕ್ಷಣ ಹಲ್ಲುಜ್ಜಿ ಕಾಟೇಜ್ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದ. ಅವನು ಕಾಟೇಜ್‌ಗೆ ತಲುಪುವಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರು ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಬಾಬಣ್ಣ ಅವರನ್ನು ಮಾತಿಗೆಳೆದಾಗ, ಆ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ 'ಬಾಬಣ್ಣ, ಕೋಳಿ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ವಸ್ತುವೇ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಆದರೆ ಕೈಗೆ ಬಂದ ವಸ್ತು ಬಾಯಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ' ಅಂದ.

ಬಾಬಣ್ಣ ಹೌದಾ? ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟು 'ಅಂದರೆ? ಅರ್ಥವಾಗ್ಲಿಲ್ಲ' ಅಂದ.

'ನೋಡಿ ಬಾಬಣ್ಣ, ನಾವು ಕೋಳಿಗೆ ಕಾದು ಕೂತಿದ್ದೆವು. ಆಗ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣನ್ನೇ ನಂಬಲಿಕ್ಕೆ ಆಗದಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಹಂದಿ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ದೂರದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿತು. ಕಾಡ ಹಂದಿಯ ಮಾಂಸ ಕೋಳಿಗಿಂತಲೂ ರುಚಿ ಎಂದು ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಈಗ ಸಿಕ್ಕುವುದಾದರೆ ಯಾಕೆ ಬೇಡ? ಎಂದುಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ಗುಂಡು ಹೊಡೆದೆವು' ಅಂದ.

ಬಾಬಣ್ಣನಿಗೆ ಆತಂಕವಾಯಿತು. 'ಮತ್ತೆ?' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

'ಮತ್ತೇನು ಬಾಬಣ್ಣ, ನಾವು ಹಂದಿಗೆ ಗುಂಡು ಹೊಡೆದದ್ದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಅದು ಬಲಿಷ್ಠವಾಗಿದ್ದ ಹಂದಿ; ಗುಂಡಿನ ಏಟಿಗೆ ಸಾಯುವ ಹಂದಿ ಅಲ್ಲ ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಗುಂಡು ತಾಗಿದರೂ ಅದು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣೆದುರೇ ತಪ್ಪಿಸಿ ವೇಗವಾಗಿ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಓಡಿತು. ಪ್ರಾಯಶಃ ಆ ಹಂದಿ ಬದುಕುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಸಂಪೂರ್ಣ ಹಗಲಾದ ಮೇಲೆ ನಾವು ಊರ ಯುವಕರನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹುಡುಕಿದರೆ, ಹಂದಿ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದದ್ದು ಸಿಕ್ಕಲೂಬಹುದು. ಹಾಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಇವತ್ತು ಸಂಜೆ ಹಂದಿಯ ಊಟ ಮಾಡಬಹುದು' ಎಂದ.

ಬಾಬಣ್ಣನಿಗೆ ನೆಲದಡಿಯ ಭೂಮಿ ಒಡೆದು ತನ್ನನ್ನು ನುಂಗಿದ ಹಾಗೆ ಆಯಿತು. ಸೀತಾಪುರದ ದೈವ ಪಂಜುರ್ಲಿ. ಇಲ್ಲಿನ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹಂದಿಯ ಬೇಟೆ ನಿಷಿದ್ಧ. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಹಂದಿ ಊರಿಗೆ ಬಂದು ಗದ್ದೆಯನ್ನೋ ತರಕಾರಿಯನ್ನೋ ಹಾಳು ಮಾಡಿದರೆ ಪಂಜುರ್ಲಿಗೆ ಹರಕೆ ಹೇಳಿದರೆ ಮುಗಿಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಹಂದಿ ಕೃಷಿಭೂಮಿ ಹಾಳು ಮಾಡಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಊರಿನ ಎಲ್ಲಾ ಜನರಿಗೂ ಈ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತು. ಹಂದಿಗೆ ಗುಂಡು ಹೊಡೆಯುವುದೆಂದರೆ ಅದು ಸೀತಾಪುರದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷಮ್ಯ ಅಪರಾಧ!